Het Chloé Piano Trio

Violiste Maria Gîlicel, celliste Jobine Siekman en pianist George Todică kennen elkaar van het Royal College of Music in Londen. Zij wonnen als trio verschillende prijzen, waaronder de Tunnel Trust Award, en traden op in Engeland, Frankrijk, Zwitserland, Italië en Nederland. In 2023 richtten zij het driedaagse Chloé Festival op in Greenwich, waarin vrouwelijke componisten en kunstenaars centraal staan. Binnenkort brengen ze een cd uit met muziek van Lili Boulanger en Kelly Marie Murphy. Het repertoire van het trio varieert van barok en klassiek tot hedendaagse muziek. Zij voeren in het bijzonder graag werk uit van vrouwelijke componisten.
Maria en Jobine spelen beiden op een instrument dat hun ter beschikking is gesteld door het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds.

Mark Snitselaar, dirigent

Mark Snitselaar is als vaste dirigent verbonden aan de symfonieorkesten Sonante (Wageningen) en het Betuws Symfonieorkest (Tiel). Met zijn aanstekelijke gedrevenheid inspireert en motiveert hij musici om het beste uit zichzelf naar boven te halen.
Mark volgde privélessen orkestdirectie bij Jurjen Hempel, Jan Stulen, Antony Hermus en Etienne Siebens. Hij was mede-initiatiefnemer van de serie 'Jong Talent' waarin het Nijmeegs Blazersensemble jonge solisten begeleidt.
Naast zijn werk als dirigent was Mark tot 2020 actief als (bas) klarinettist in de kamermuziek en werkte hij als eerste klarinettist in het Ars Musica Orkest.

Symfonieorkest LKO

Symfonieorkest LKO werd in 1989 opgericht als Leiderdorps Kamerorkest. Oorspronkelijk bedoeld als klein ensemble om Bachcantates te begeleiden, is het LKO uitgegroeid tot een compact symfonieorkest van 40 amateurmusici.
We willen samen iets moois op de planken zetten. Het samen is daarbij zeker zo belangrijk als het moois.
Ons repertoire is inmiddels flink verbreed. We geven elk jaar 2 of 3 eigen concerten met repertoire variërend van klassiek tot modern, soms in combinatie met kunst, film of theater. Daarnaast treden we nog steeds op als begeleidingsorkest.

Wilt u meer weten over ons orkest, kijk dan op www.symfonieorkestlko.nl

(Project)leden gezocht!

Voor ons volgende concert op 13 februari 2027 duiken we in de geschiedenis van de filmmuziek met oude en nieuwe klassiekers. Wil je meespelen met dit bijzondere project? We hebben nog plaats voor strijkers, koperblazers en slagwerkers. Meld je aan op www.symfonieorkestlko.nl

Wie spelen er mee:

Viool 1: Hanneke Jeltema (av), Ankie den Haan, Antoinette Smit Sibinga, Elise Noordhoek, Erik van Nieukerken, Mijntje Nijboer, Renée Allaart
Viool 2: Cornelie Stolk (av), Anneke Zaaijer-Zandstra, Elise Coenen, Jacqueline Balhan, Karin Hoogendoorn, Juliette Vleeming
Altviool: Hester Groot (av), Joyce Fortuin, Manfred Berends, Nienke van Oeveren, Noor van Dooren
Cello: Thijs de Graaff (av), Arjen Sein, Jacob Nienhuis, Marie Louise Goslings, Marleen Bosman, Sunje Abraham
Contrabas: Nynke Jelles, Reinout Heijungs
Fluit: Annelies Storms, Hilde van der Linden
Hobo: Charles Fransen, Fia Sanders
Klarinet: Erik Klaassens, Winand van de Kamp
Fagot: Esther Steffens, Julia Hulst
Hoorn: Pieter de Ruiter, Wilco van den Tol
Trompet: Kees Holland, Rosa Breed
Pauken: Jonas de Laat

LKO Symfonie Orkest

driedubbel en dwars

Zaterdag 7 november 2026
20:15 uur
Dorpskerk in Leiderdorp

Symfonieorkest LKO
o.l.v. Mark Snitselaar

Chloé Piano Trio
Maria Gîlicel (viool)
Jobine Siekman (cello)
George Todică (piano)

PROGRAMMA

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809-1847)

'Zum Märchen von der schönen Melusine' opus 32

Charles Gounod (1818-1893)

Symfonie nr 1 in D-groot
- Allegro molto
- Allegro moderato
- Scherzo: Non troppo presto
- Finale: Adagio – Allegro vivace

pauze

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Tripelconcert in C-groot opus 56
- Allegro
- Largo
- Rondo alla Polacca

Het getal drie is een bijzonder geval. Soms is drie gewoon een te veel, maar meestal vertegenwoordigt het een haast goddelijke volmaaktheid. Komen uiteindelijk niet alle goede dingen in drieën?

Eén libretto, drie componisten

Melusine, een waternimf die door toedoen van een ridder in de mensenwereld belandt, waart al eeuwen rond in de wereld van mythen en sagen. Dat er elke zaterdag een vissenstaart aan haar lichaam ontspruit, weet ze lang voor haar echtgenoot geheim te houden. Maar als ridder Raimond zijn nieuwsgierigheid niet kan bedwingen en haar op de verboden dag in haar kamer bezoekt, rest Melusine niets anders dan terug te keren naar haar waterwereld.
Net als vele kunstenaars voor hem raakt in 1823 de Weense toneelschrijver Franz Grillparzer in de ban van de nimf. Maar wie moet de muziek schrijven bij het opera-libretto dat hij aan haar heeft gewijd? De jonge Grillparzer denkt meteen aan Ludwig van Beethoven, ooit zijn knorrige bovenbuurman, nu een vermaard componist. Maar Beethoven, die al wel een melodie voor Melusine in zijn hoofd schijnt te hebben, geeft er al snel de brui aan.
Tijd voor componist nummer twee: Conradin Kreutzer, een degelijke toondichter met al heel wat theatersuccessen op zijn naam. Zijn opera valt danig in de smaak bij het publiek. Onbegrijpelijk, vindt de 24-jarige Felix Mendelssohn, die in 1833 een uitvoering bijwoont en zich verbaast over de zwakke muziek.
De schone Melusine verdient beter, meent hij. En dus besluit hij een eigen ouverture te componeren. Het is, vindt hij zelf, het beste wat hij tot nu heeft gemaakt. De luisteraar moet in zijn ouverture vooral niet op zoek gaan naar een letterlijke verklanking van het verhaal. Maar het is moeilijk om in de golfbeweging van de klarinetten aan het begin niet de sierlijke gratie van de waternimf terug te horen. En het dramatische tweede thema, dat moet haast wel de drieste Raimond verbeelden, die door zijn nieuwsgierigheid de vloek over zijn huwelijk afroept.

Beethoven, Mendelssohn en Gounod

Het was in Frankrijk eeuwenlang de goede gewoonte artistieke talenten voor een jaar naar Rome te sturen. In 1839 valt de 21-jarige Charles Gounod die eer te beurt. Toevallig verblijft ook Mendelssohns zus Fanny Hensel op dat moment in de stad. Ze is kind aan huis in de Villa Medici waar Gounod verblijft.
De jonge componist is diep onder de indruk van Fanny. Menige zondagavond luistert hij ademloos toe hoe ze het klavier bespeelt. Vooral haar Beethoven vertolkingen treffen hem diep. “Dankzij haar mooie talent en haar wonderbaarlijke geheugen”, zo zal hij zich later herinneren, “maakte ik kennis met een massa meesterwerken van de Duitse muziek die mij tot dan toe geheel onbekend waren.”
Fanny is evenzeer gecharmeerd van de geestdriftige Gounod en introduceert hem bij haar beroemde broer in Leipzig. Vier dagen lang ontfermt Felix Mendelssohn zich volledig over zijn jonge gast.
Hij roept zelfs zijn Gewandhausorchester terug van reces om hem zijn nieuwe symfonie voor te spelen.
Het zal nog tot 1855 duren voordat Gounod zelf zijn eerste symfonie schrijft. Nog worstelend met zijn carrière als componist van religieuze muziek en opera waagt hij zich aan dit in Frankrijk vergeten genre. De indrukken die hij in Rome en Leipzig heeft opgedaan, spoken daarbij door zijn hoofd. De klassieke vormen van Beethoven combineert hij met de lichtvoetigheid van Mendelssohn. Zo voorziet hij het traditioneel opgebouwde eerste deel van opvallend gracieuze melodieën. In het Allegro moderato, dat in de plaats komt van het gebruikelijke langzame deel, roept hij verre herinneringen op aan Beethovens Zevende symfonie. In het landelijke middengedeelte van het robuuste Scherzo is een hoofdrol weggelegd voor hobo en fagot. De langzame inleiding van de Finale verraadt Gounod als operacomponist.

Drie in plaats van één

Het pianotrio is aan het begin van de 19de eeuw mateloos populair. Vele adellijke amateurs storten zich in de intimiteit van de salon gedrieën op originele composities of op bewerkingen van beroemde stukken.
In een heel ander deel van het muziekleven floreert het genre van het soloconcert. Dit is de wereld van de virtuoze instrumentalisten, de concertzalen en een kritisch, betalend publiek. Gescheiden gebieden zijn het. Totdat de eigenzinnige Beethoven, die zich met beide genres al uitgebreid bezig heeft gehouden, in 1804 zijn Tripelconcert componeert.
De ontstaansgeschiedenis van het werk is in nevelen gehuld. Schrijft Beethoven het voor een onervaren pianoleerling, die zich door de relatief eenvoudige pianopartij en geruggesteund door een puike cellist en een goede violist, als solist kan presenteren? Wil hij, zonder een echt celloconcert te componeren, een bevriende cellist laten schitteren? Of zoekt de componist gewoon naar nieuwe wegen om zijn muzikale horizon te verbreden?
Even geheimzinnig is het begin van het stuk: onbegeleid zetten de celli en de contrabassen in. De muziek zwelt aan en het orkest presenteert de belangrijkste thema’s. Dan maken de drie solisten, de cellist voorop, achtereenvolgens hun opwachting. Ze gaan, alleen of samen, de dialoog aan met het orkest, of onderhouden zich in een kamermuzikaal onderonsje.
Een concert voor drie solisten, die allemaal hun zegje willen doen, zou gemakkelijk kunnen uitdijen tot een breedsprakig geheel. Met slimme trucs weet Beethoven dat te voorkomen. Zo lijkt de prachtige cello-melodie aan het begin van het tweede deel de opmaat tot een groots opgezet larghetto. Maar de uitwerking is pas net op gang gekomen of de componist voert ons alweer zonder onderbreking het volgende deel in. Ook daar gaat de cello voor, dit keer in een wervelende Poolse dans. Twee keer wordt het rondo-thema onderbroken, eerst door parelende loopjes, dan door een melodie met het typische ritme van de polonaise. Nog even verandert Beethoven het dansante één, twee, drie in de tweekwartsmaat van een militaire mars om ten slotte toch in drieën te eindigen.

Winand van de Kamp